

PROLOG

Ernest Grosz

ARMATA E CU NOI!

Ecoul Transilvan

2016

CUPRINS

PROLOG	5
PARTEA ÎNTÂI	11
DEȘTEPTAREA!.....	13
DIN PRICINA ADINEI	27
INSTRUCȚIE DE FRONT	44
NOUL CAMARAD	59
BĂTRÂNUL CEL ȘUGUBĂȚ	72
PROGRAM ADMINISTRATIV	93
MIROSUL PRAFULUI DE PUȘCĂ.....	107
ALARMĂ!.....	121
O ȘEDINȚĂ U.T.C.....	132
TOTUL STRĂLUCEȘTE	142
JUR!!!	151
MILITARI COOPERATORI.....	179
PARTEA A DOUA	191
LA ARME!	193
STRICT SECRET	216
O SIMPLĂ DISCUȚIE	231
ÎN ORAȘ PÂNDEȘTE MOARTEA	245
ARMATA E CU NOI!	276
PRIMELE ORE DE LIBERTATE... ȘI DE LUPTĂ.....	300
APĂRAȚI POPULAȚIA CIVILĂ!	328
TERORIȘTI?.....	346
LA METROU	374
ADIO CAMARADE!	401
ȚARA MEA SUFERĂ.....	426

DEȘTEPTAREA!

Sunetul trompetei răzbătea prin pereți și, dublat de urletele gradatului de serviciu, ajungea până în cele mai mici unghere ale ființei mele, până la cea din urmă născută celulă, provocând-o la acțiune, la mișcare, la orice ar conduce spre înlăturarea stării de agresiune și de disconfort.

Am sărit de sub pătură ca un apucat, l-am evitat la mustață pe Marius Voicu, cel care dormea în patul de deasupra, m-am repezit spre ușa de la intrare, din holul clădirii unde se aflau aliniate toate perechile de bocanci ale companiei, mi-am recuperat încălțărilor scâlciate, jumătate piele, jumătate carton; apoi, la comanda sergentului de serviciu, am luat-o la goană spre platoul unității: executăm complexul nr. 1 de înviorare.

Dimineața de septembrie este frumoasă și plăcută, se simte în aer un iz ascutit de toamnă, dar încă nu este rece, soarele s-a înălțat deja deasupra clădirilor și razele sale împrăstie firicelele subțiri ale ceții formate acum, chiar înainte de ivirea zorilor.

Mișcările de înviorare trebuie efectuate de toată lumea la fel și în același timp. Am ajuns de-acum să le cunoaștem. Oricum, până la terminarea stagiului militar, nu am reușit să

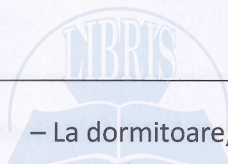
aflăm dacă în afara acestui "complex nr. 1" ar mai exista și alte tipuri de exerciții care să fie practicate dimineața devreme.

– Ar fi mai bine să nu întrebăm, sugerează Mincu în cadrul unei discuții pe care am avut-o în primele zile, s-ar putea să constatăm că militarii ăștia sunt ei înșiși complexați, iar dacă avem nedumeriri, vor face în așa fel încât, în final, să preluăm *in corpore* ideile lor tâmpite.

I-am dat cu toții dreptate.

Înviorarea se face numai în pantaloni, încălțați cu bocanci și la bustul gol. Soldații trebuie căliți prin exerciții fizice, trebuie să fie proaspeți și apți pentru începerea unei noi zile de instrucție.

Ofițerul de serviciu pe unitate vine zilnic pentru a constata personal dacă aceste cerințe sunt îndeplinite întocmai. Stă într-o parte a platoului de instrucție și urmărește fiecare companie, se asigură că nu trage nimeni chiulul, deși noi am văzut deja că există destui răcani care știu să se sustragă: soldații din ciclul doi au învățat cum să se fofileze, cum să găsească cele mai potrivite căi pentru a fura câteva minute de somn în plus. Desigur, compania noastră nu face parte din această categorie: ne aflăm doar de câteva zile în cazarmă, suntem ceea ce se cheamă aici niște pufani; deci, trebuie să învățăm întâi ceea ce ni se cere să facem și abia mai apoi, cum să ajungem a dribla și programul, și obiceiurile, și șefii, și toate ordinele necugetate primite, astfel încât să ne preocupăm doar de trecerea cât mai relaxată a timpului, iar la final, de reintegrarea ușoară, rapidă, în viața civilă din care am fost smulși.

– La dormitoare, marș!

Comanda ne pune pe fugă, care cu cataramele desfăcute, care cu șireturile atârând periculos pe bocancii negri” cu tălpile bune de reeșapat”, așa cum îi place să spună lui Eugen Cîrnu.

Ne împingem spre dulapurile din dormitor, pe scările tocite în urma nenumăratelor picioare care de-a lungul timpului au alergat pe ele. Aici, pe rafturi, se află aranjate la linie toate ustensilele noastre, de la prosoape și periuțe de dinți, până la perii și creme pentru lustruit bocanci. Deocamdată, trebuie să ne luăm cele necesare pentru spălat.

– Prosopul pe umărul drept, săpunul în mâna dreaptă, periuța, pasta de dinți și aparatul de ras în mâna stângă.

Comandantul nostru de pluton, sergentul Florea, un tip scund cu fundul bombat adus puțin spre înapoi, stă proțăpît pe hol cu mâinile în șolduri și repetă același lucru în fiecare dimineață: “Prosopul pe umărul drept, săpunul în mâna dreaptă, periuța, pasta de dinți și aparatul de ras în mâna stângă”.

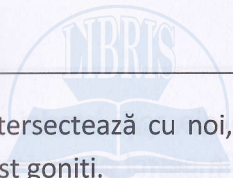
Am ajuns să anticipez, în gând, bineînțeles, cu cel puțin două secunde înainte de a rosti el această frază: “Prosopul pe umărul drept, săpunul în mâna dreaptă...”. Și încă multe altele. În armată se merge pe principiul “Repetitio mater studiorum est”, așa că fiecare comandant, fiecare șef, fie el cât de mic, învață cele câteva reguli cuprinse în regulamente, cele câteva cutume înrădăcinate de-a lungul timpului în viața cazonă și le trâmbițează mai departe cu aceeași frecvență cu care au fost educați la începutul carierei lor. Și nu obosesc

niciodată. Ceea ce diferă la fiecare este doar tonul folosit: unii au o voce plată, ternă, alții strigă ciudat pentru a fi siguri că au fost auziți, unii se agită în timp ce rostesc totul brutal și bolovănos, ceilalți parcă ar pune întrebări după fiecare cuvânt, dar cu toții livrează aceleași mesaje, până ajungi ca mine: știi dinainte ce vor să spună, iar din acel moment încetează a mai fi interesați.

Spălatul nu trebuie să ia mult timp, la fel ca orice altă acțiune neimportantă din armată. Chestia asta am învățat-o încă din a doua zi de unitate, când caporalul de serviciu ne-a scos afară după fix șapte minute. Am încercat să mă împotrivesc, însă totul a fost în zadar: peste noi a intrat tropăind plutonul doi cu prosoapele, săpunurile și periuțele lor de dinți cu tot. Trag repede cu periuța peste dantura suferindă, într-un fel care l-ar face pe un medic stomatolog să-și dea ochii peste cap. Scuipe și mă săpunesc iute cu pământul pe obraji, și până se înmoaie părerea de barbă, mă spăl la subțiori, apoi trec aparatul de ras peste față. Am o nenorocită de lamă "Sputnik" care mă jupoaie de viu, nu alta, lăsându-mi pe obraz dâre roșiatice. Mă rad cu simț de răspundere, deoarece comandantul nostru de companie are obiceiul ca, în timpul inspecției de dimineață, să "mângâie" cu puțină vată obrajii soldaților, iar dacă de aceștia se lipeau scame, era vai de cel ce nu s-a bărbierit cum trebuie.

– Pluton, la dormitor... marș!

Mă șterg din fugă de restul de spumă rămasă și galopez după cel din față mea. Soldați tropăind din bocanci se

intersectează cu noi, zorind spre spălătorul din care abia am fost goniți.

Îmbrac vestonul kaki, încing centura și prind paftaua galbenă pe care este gravată stema țării, înfășor șireturile bocancilor pe clapeta pe care o prind în catarama laterală. Am avut „norocul” de a primi de la magazie în prima zi de militărie o pereche de bocanci, purtați, bineînțeles, dotați cu șireturi și cu clape laterale. O bătaie de cap, deoarece pierd o mulțime de timp tot înfășurând capetele șiretului pe cataramă.

Sunt pe sectorul meu de curățenie. Sector de curățenie înseamnă o porțiune de cazarmă, în cazul meu – o alee, mărginită de castani, pe care în fiecare dimineață și seară trebuie să o mătur cu un târn cam sărăcuț de felul lui. Coada i-a fost retezată de cineva dornic de a o utiliza cine știe la ce, iar activității pentru care fusese creat îi rămăseseră doar vreo două fire ce abia agățau frunzele ori resturile de ambalaje rătăcite prin zonă.

Înainte să ridic praful cu măturoiul, trebuie să stropesc asfaltul. Nu avem stropitori, să nu-și imagineze nimeni așa ceva, e vorba doar de o pungă de plastic găurită la un capăt; alerg repede la țâșnitoarea din colț unde apa curge în permanență, o umplu “la jumătate din capacitate”; apoi, la fel de iute, mă întorc pe sector unde prin mișcări circulare în jurul corpului meu, las să curgă lichidul. Nu mă pot lăuda cu inventarea metodei, aceasta și multe altele se transmit prin cazărmi precum balada populară “Miorița” de-a lungul epocilor, din gură-n gură. Niță, colegul meu de grupă, cel care a luat în primire o alee ce se intersectează cu a mea, e de